

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201361
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8619201361.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: E. M. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Z. XX, XXX XX A., právne zastúpeného: JUDr. Petrom Vachanom, advokátom, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 42 350 026, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému: Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 1.999,40 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 1Csp/73/2019-151 zo dňa 02.02.2022, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 999,40 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 28.5.2019 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia 1.999,40 eura s príslušenstvom.

Ďalej uviedol, že zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.09.2010 zistil, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 3.000,- eur, ktorý sa zaviazal splácať v 84 mesačných splátka vo výške 71,50 eura, pri ročnej úrokovej sadzbe 18,80 %, RPMN od 21,5 % po 22,2 % a priemernej hodnote RPMN vo výške 18,09 %.

Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že predmetný úver medzi stranami sporu bol súdom právoplatne určený za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako mal za preukázané, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 3.000,- eur a žalobca doposiaľ žalovanému vrátil sumu 4.999,40 eura.

Uzavrel, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 1.999,40 (4.999,40 - 3.000,-) eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 28.05.2019 (odo dňa nasledujúceho po doručení pokusu o zmier) do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Suma 1.999,40 eura predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré prijal od žalobcu bez právneho dôvodu.

Pokiaľ ide o námietku premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorú vzniesol žalovaný, túto považoval za neodôvodnenú. Podľa jeho názoru na predmetnú vec bolo potrebné aplikovať

desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu podľa § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka, ktoré sa vzťahuje na úmyselné bezdôvodné obohatenie.

Zároveň uviedol, že zo strany súdu už bolo právoplatne judikované, že predmetná úverová zmluva nemala požadované náležitosti, preto súd určil predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov.

Taktiež uviedol, že platby, ktoré prijal žalovaný od žalobcu nad rámec poskytnutej sumy 3.000 eur sú plnením bez právneho dôvodu, pretože predmetný úver bol bezúročný a bez poplatkov od jeho uzavretia dňa 24.09.2010.

Uzavrel, že keďže samotná úverová zmluva bola uzatvorená 24.09.2010 a žaloba bola podaná na súde dňa 02.08.2019, teda pred uplynutím desaťročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá plynula najneskôr 24.09.2020. Logicky všetky plnenia, ktoré žalobca poskytol žalovanému. Z titulu tejto úverovej zmluvy boli poskytnuté po dátume 24.09.2010 (konkrétne od 15.10.2010 do 03.01.2018) a do podania žaloby 02.08.2019 objektívna premlčacia doba desať rokov neuplynula pri žiadnej splátke. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že podľa výpisov na č.l. 20 až 42 spisu, žalobca poukázal všetky úhrady na predmetný úver v časovom období od 15.10.2010 do 03.01.2018, a táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná.

Pokiaľ sa týka subjektívnej premlčacej doby uviedol, že zo skutkových tvrdení žalobcu vyplýva, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel po konzultácii so svojim právnym zástupcom po tom, čo mu bol doručený rozsudok odvolacieho súdu a prvýkrát vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia listom zo dňa 21.05.2019 pred podaním tejto žaloby. Uvedené tvrdenia žalobcu boli zistené z vykonaného dokazovania, logicky si neodporujú a ich hodnotnosť posilňuje aj to, že žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník sp. zn. 2Csp/82/2017 nebol právne zastúpený, čo zvyšuje dôveryhodnosť tvrdenia žalobcu, že o okolnostiach vzniku bezdôvodného obohatenia sa dozvedel po konzultácii s terajším zástupcom pred podaním tejto žaloby.

Z týchto dôvodov považoval vznesenú námietku premlčania za nedôvodnú a žalobe vyhovel v celom rozsahu, pretože žalobca preukázal všetky zákonné podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom okrem iného uviedol, že žalobca podal žalobu o určenie bezúročnosti a bez poplatkovosti sám bez právneho zástupcu už dňa 15.06.2017, kedy mal vedomosť o tom, že úverová zmluva môže byť bezúročná a bepoplatková a nič mu nebránilo v tom, aby si súčasne v rovnakom konaní vedenom pod sp. zn. 2Csp/82/2019 uplatnil aj vydanie bezdôvodného obohatenia. Určenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty až odo dňa konzultácie s právnym zástupcom preto považuje za maximálne nedôvodné a neopodstatnené.

Ďalej uviedol, že príslušný súd už v konaní vedenom pod sp. zn. 2Csp/82/2019 vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, z čoho vyplýva, že k bezdôvodnému obohateniu začalo dochádzať od momentu doplatenia istiny poskytnutého úveru, ku ktorému došlo splátkou č. 42 (42 x 71,50 eura = 3.003,- eur), kedy žalobca doplatil istinu vo výške 3.000,- eur a nasledujúcimi splátkami ju začal preplácať. Okrem toho je nevyhnutným uviesť, že Súdny dvor EÚ vo veci žiadnym spôsobom nerozhodol o tom, že v prípade spotrebiteľského sporu sa má automaticky aplikovať 10-ročná premlčacia lehota, pri ktorej sa vyžaduje preukázanie úmyslu pri bezdôvodnom obohatení, čo je v prípade žalovaného ako poskytovateľa úverov za účelom zisku vylúčené.

Poznamenal, že v predmete činnosti ako nebankový subjekt má poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. (a predchádzajúceho č. 258/2001 Z.z) o spotrebiteľských úveroch patria úroky a poplatky. Poskytuje teda úvery za účelom zisku a nie bezdôvodného obohatenia, s čím je žalobca ako aj každý iný spotrebiteľ automaticky oboznámený v úverovej zmluve. U subjektu, ktorý poskytuje úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti je akékoľvek úmyselné bezdôvodné obohatenie vylúčené. Považoval za neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný ako veriteľ chcel uzatvoriť úverovú zmluvu a chcel z nej získať zisk v nej uvedený, čo nebolo žiadnym tajomstvom ani pre žalobcu ako klienta. Ďalej uviedol, že uzatvoril žalovanú úverovú zmluvu so žalobcom v roku 2010. Vo svojom vyjadrení doposiaľ žiadnym relevantným spôsobom netvrdil a rovnako nepreukázal, že by mal žalovaný v roku 2010 znalosť o tom, že sa bezdôvodne na úkor žalobcu obohacuje.

Poukázal na to, že pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne. Preto zastáva názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť.

Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne. Navrhol napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 17.08.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné

5. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s nesprávnym právnym posúdením a nesprávnym skutkovým zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

6. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

7. Odvolací súd uvádza, že pre naplnenie zmyslu a účelu čl. 6 ods. I, čl. 7 ods. I Smernice Rady 93/13 EHS v zásade bez ďalšieho vzhľadom na odbornú zdatnosť v činnosti poskytovania pôžičiek sa úmysel žalovaného- dodávateľa prezumuje a dôkazné bremeno ho zaťažuje v otázke preukázania okolnosti neúmyselného konania.

8. Rozsudkom Okresného súdu Svidník č.k. 2Csp/82/2017-39 zo dňa 22.11.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/74, 75/2018-70 zo dňa 11.10.2018, bolo určené, že úver na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.09.2010, uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že v predmetnej úverovej zmluve absentuje rozlíšenie splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je nesprávne uvedená hodnota priemernej RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa, a z predmetnej zmluvy nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť spotrebiteľského úveru tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Z týchto dôvodov možno konanie žalovaného považovať za úmyselné (minimálne v rovine uzrokovania) a nepoctivé vo vzťahu k spotrebiteľovi.

9. Podstatným v prejednávanej veci je v prvom rade unesenie dôkazného bremena zo strany dodávateľa vo vzťahu k vyvráteniu prezumpcie úmyslu, čo sa žalovanému v priebehu celého konania nepodarilo preukázať.

10. Odvolací súd dáva do pozornosti, že v spojených veciach C-80/21 až C-82/21, Súdny dvor EÚ (deviata komora) rozsudkom z 08.09.2022 rozhodol takto:

„92 Pokiaľ ide o dĺžku premlčacej lehoty, ktorej podlieha návrh podaný spotrebiteľom na účely vrátenia neoprávnenne zaplatených súm na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13, treba uviesť, že Súdny dvor už mal príležitosť rozhodnúť o zlučiteľnosti premlčacích lehôt, ktoré sú kratšie ako premlčacia lehota vo veci samej, ktorých dĺžka je tri a päť rokov a ktoré boli namietnuté voči žalobám o uplatnenie reštitučných účinkov konštatovania nekalej povahy zmluvnej podmienky, so zásadou efektivity. Za predpokladu, že sú stanovené a známe vopred, sú tieto lehoty v zásade dostatočné na to, aby dotknutému spotrebiteľovi umožnili pripraviť a podať účinný prostriedok nápravy. Premlčacie lehoty od troch do piatich rokov teda nie sú samy osebe nezlučiteľné so zásadou efektivity (rozsudok z 10.

júna 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19 až C-782/19, EU:C:2021:470, bod 41 a citovaná judikatúra).

93 V dôsledku toho treba konštatovať, že taká premlčacia lehota desiatich rokov, o akú ide vo veci samej, na uplatnenie nároku spotrebiteľa na vrátenie neoprávnene zaplatených súm z dôvodu nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13, pokiaľ je stanovená a vopred známa, sa nezdá byť taká, aby prakticky znemožnila alebo nadmerne sťažila výkon práv priznaných smernicou 93/13. Lehota v takejto dĺžke je totiž v zásade z vecného hľadiska dostatočná na to, aby spotrebiteľovi umožnila pripraviť a podať účinný prostriedok nápravy na účely uplatnenia práv, ktoré mu vyplývajú z tejto smernice, a to najmä vo forme reštitučných nárokov založených na nekalej povahe zmluvnej podmienky.

94 V každom prípade treba zohľadniť znevýhodnené postavenie, v akom sa spotrebiteľ v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. Rovnako treba pripomenúť, že spotrebiteľia nemusia vedieť o nekalej povahe podmienky uvedenej v zmluve o hypotekárnom úvere alebo si neuvedomujú rozsah svojich práv vyplývajúcich zo smernice 93/13 (rozsudok z 10. júna 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19 až C-782/19, EU:C:2021:470, bod 45 a citovaná judikatúra).

95 Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že zmluvy o úvere, akou je zmluva, o akú ide vo veci samej, sa vo všeobecnosti plnia počas dlhého obdobia, a preto, ak je udalosťou, na základe ktorej začína plynúť desaťročná premlčacia lehota, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom, čo musí overiť vnútroštátny súd, nemožno vylúčiť, že prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb môže dôjsť k uplynutiu premlčacej lehoty ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, takže takýto režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať sa vrátenia platieb uskutočnených na základe zmluvných podmienok, ktoré sú v rozpore s uvedenou smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. apríla 2021, Profi Credit Slovakia, C-485/19, EU:C:2021:313, bod 63).

96 Pokiaľ teda ide o začiatok plynutia premlčacej lehoty, o ktorú ide vo veci samej, existuje nezanedbateľné riziko, že vzhľadom na spôsob jej stanovenia vnútroštátnou judikatúrou spotrebiteľ nebude schopný účinne uplatniť práva, ktoré mu priznáva smernica 93/13.

97 Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom totiž vyplýva, že táto desaťročná premlčacia lehota začína plynúť odo dňa jednotlivých plnení zo strany dotknutého spotrebiteľa, aj keď tento spotrebiteľ nebol k tomuto dátumu schopný sám posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky alebo nevedel o nekalej povahe uvedenej podmienky, a to bez ohľadu na skutočnosť, že v zmluve bola stanovená doba splácania, v danom prípade tridsať rokov, ktorá je oveľa dlhšia ako zákonná desaťročná premlčacia lehota.

98 Treba uviesť, že premlčacia lehota môže byť zlučiteľná so zásadou efektivity len vtedy, ak spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa so svojimi právami predtým, ako táto lehota začala plynúť alebo uplynula (rozsudok z 10. júna 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19 až C-782/19, EU:C:2021:470, bod 46 a citovaná judikatúra).

99 Desaťročná premlčacia lehota, o akú ide vo veci samej, ktorej uplynutie je namietané v súvislosti s nárokom spotrebiteľa na vrátenie neoprávnene zaplatených súm na základe podmienky v zmluve o úvere uzavretej s predajcom alebo poskytovateľom, ktorá je nekalá v zmysle smernice 93/13 a ktorá začína plynúť odo dňa jednotlivých plnení tohto spotrebiteľa, bez ohľadu na skutočnosť, že spotrebiteľ nebol schopný posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky k tomuto dátumu alebo si nebol vedomý nekalej povahy tejto podmienky, a bez ohľadu na skutočnosť, že zmluva stanovila lehotu splatnosti, v tomto prípade tridsať rokov, ktorá je oveľa dlhšia ako zákonná premlčacia lehota desať rokov, nemôže poskytnúť tomuto spotrebiteľovi účinnú ochranu. Takáto lehota teda nadmerne sťažuje výkon práv, ktoré tomuto spotrebiteľovi vyplývajú zo smernice 93/13, a preto porušuje zásadu efektivity.

100 Z toho vyplýva, že smernica 93/13, v spojení so zásadou efektivity, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej judikatúre, ktorá stanovuje, že desaťročná premlčacia lehota, v rámci ktorej môže spotrebiteľ podať žalobu o vrátenie peňažných súm neoprávnene zaplatených predajcovi alebo dodávateľovi na základe nekalej podmienky obsiahnutej v zmluve o úvere, začína plynúť odo dňa jednotlivých plnení zo strany spotrebiteľa, aj keď spotrebiteľ k tomuto dňu sám nemohol posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky alebo o nekalej povahe tejto podmienky nevedel, a to bez ohľadu na skutočnosť, že táto zmluva stanovila lehotu splatnosti, v tomto prípade tridsať rokov, ktorá je oveľa dlhšia ako zákonná desaťročná premlčacia lehota.“

11. Prvoinštančnému súdu bolo preukázané, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel po konzultácii so svojim právnym zástupcom (plnomocenstvo na zastupovanie podpísané dňa 06.05.2019) po tom, čo mu bol doručený rozsudok odvolacieho súdu č. k. 19Co/74, 75/2018-70 zo dňa 11.10.2018.

V konaní vedenom na Okresnom súde Svidník sp. zn. 2Csp/82/2017 nebol žalobca právne zastúpený, čo zvyšuje dôveryhodnosť tvrdenia žalobcu, že o okolnostiach vzniku bezdôvodného obohatenia sa dozvedel po konzultácii s terajším zástupcom pred podaním tejto žaloby dňa 02.08.2019.

12. Z týchto dôvodov možno konštatovať, že žaloba žalobcu bola podaná včas (v lehote 2 rokov odkedy sa dozvedel o tom, že plnil to, čo plniť nemal, § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V prípade ak bola žaloba podaná dňa 02.08.2019, možno bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že námietka premlčania vznesená žalovaným nebola opodstatnená.

13. Z týchto dôvodov preto možno konštatovať správnosť úvah súdu prvej inštancie o možnosti aplikovania desaťročnej objektívnej premlčacej doby v prejednávanej veci na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je predmetom tohto konania. Úmysel žalovaného v rovine bezdôvodného obohatenia bol dostatočne preukázaný porušením zákona, pokiaľ bola zmluva uzavretá 24.09.2010 a žaloba bola na súd podaná 02.08.2019, podaná bola pred uplynutím 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, t.j. včas.

14. Relevantnej procesnej úprave založenej na pomere miery úspechu tej-ktorej sporovej strany súčasne zodpovedá i závislý výrok o trovách prvoinštančného konania.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.